

sv. Magdalene je napravil pokojnik svo-
jemu prijatelju suhorskemu župniku, ve-
lečastitemu gospodu Tomcu. Ko je bil v
Velesovem, napravil ali prenovil je prav
malo znamenito sličico: naslikano je
bilo sadje, na katerem se je pasla muha
— prav kakor živa. Neki tujec mu je
dajal za to malenkost tristo goldinarjev,
pa je ni dal. Slikarja Koželj in Frankè
sta ga obiskovala večkrat in se izvestno
pri njem tudi mnogo naučila. Med sli-
kami pokojnega Fr. Pustavrha jih je
največ, ki nam kažejo Mater Božjo; njo,
katero je po otročje ljubil in častil, slikal

je najrajši. Popoldne na dan sv. Martina
leta 1870. je sedel pokojnik z dečkom
svojega cerkovnika, kateremu je mno-
gokrat kaj pokazal iz slikarstva, pri ko-
zarcu vina in se pogovarjal o slikah.

»Le to želim, da bi jedenkrat naslikal
Mater Božjo tako, kakoršna je v resnici«
dejal je Pustavrnh — »ako ne, da bi jo
pa vsaj v nebesih gledal!«

Cerkovnikov dečko je temu pritrdil.
In izpolnila se je prav kmalu obema
želja: dečko je umrl naslednje pomladi,
gospod župnik pa jeseni. Upajmo, da
oba gledata svojo nebeško Mater v raju!

Slovenskemu kresu.

Pozdravljen mi, slovenski kres,
Ko vrh goré žariš,
Poslanec zvest iz davnih dnij
Očetov se mi zdiš.

Pozdravljen mi, slovenski kres,
Od nekđaj zreš naš rod;
Zreš bedo, tugo, boj, razdor,
A srečo malokod.

Pač gorel si, slovenski kres,
Takrat, ko žrtvoval
Bogovom je Slovenov rod,
V logéh darilnik stal.

Zatemnil ni, slovenski kres,
Oblak te divjih trum;
Ti bratil rod si in budil,
Dajal mu up, pogum.

Zato se rad, slovenski kres,
Naš rod krog tebe zbral,
Pred bojem in po zmagi spet
Bogovom v čast te žgal . . .

Strahotno si, slovenski kres,
Zažarjal se takrat,
Ko je privreval dan na dan
Turčin naš dom teptat.

Čuvaj si bil, slovenski kres,
Po gorah se žareč,
Pozival si in bratil rod,
Navduševal za meč.

Da, priča si, slovenski kres,
Vseh rev in bolečin,
Ki jih Slovincem prizadel
Je krvoelok Turčin.

Res, bil je, bil, slovenski kres,
Slovenec bojev sto,
A ni napadal, ropal ni,
Se branil je samó.

In ti si bil, slovenski kres,
Nad tisočkrat svedok,
Da rod naš zmir je ljubil dom,
In prvi bil mu — Bog.

In zdaj goriš, slovenski kres,
Krasnó Krstniku v čast,
Ko je bogove zmagal Krist,
Turčinu strl oblast.

Ko zreš naš dom, slovenski kres,
Li mir naš rod imá . . . ?
Ne . . . ! Vero, jezik še hoté
Mu vzeti iz srcá.

Le čuvaj nam, slovenski kres,
Kar vžgal Círil-Metod:
Naj veri bo in domu zvest
Na vek slovenski rod!

Zató, zató, slovenski kres,
Kot žaril si nekđaj,
Kot si v obrambo bratil rod,
Oj brati ga še zdaj!

A. H.

